ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ - ΑΣΤΕΙΑ

Μεταξύ φίλων

— Ξέρεις ἡ γυναίκα τοῦ φίλου μας, τοῦ γιατροῦ Δ.... ἀπέκτησε δύο δίδυμα παιδιά.

— Μπράβο του τοῦ γιατροῦ ! Εἶνε ἀξιέπαινος...

— Γιατί ;

— Γιατὶ προσπαθεῖ νὰ συμπληρώσῃ μὲ τὴν *γυναίκα του* τὰ κενὰ δημιουργεῖ στὴν ἀνθρωπότητα μὲ .. *τὴν ἐπιστήμη του !*...

***

Στὸ σχολεῖο :

Ἡ δασκάλα: Προσέξτε ἂν πῶ *«ἤμουν ὡραία»*, σὲ ποιὸν μιλάω ;

Οἱ μαθηταί: *(ὅλοι μαζύ)*: Στὸν παπατατικό.

Ἡ δασκάλα: Κι' ἂν πῶ *«θὰ εἶμαι ὡραία»* ;

Οἱ μαθηταί: Στὸν μέλλοντα.

Ἡ δασκάλα: Ὡραία ! Κι' ἂν πῶ *«εἶμαι ὡραία»*, τί κάνω ;

Οἱ Μαθηταὶ *(ὅλοι μαζύ)*. Λὲς μιὰ κονταμάρα !

***

Ἡ κυρία Λ .. εἶνε ἀπαρηγόρητη γιὰ τὸν θάνατο τοῦ συζύγου μὲ τὸν ὁποῖο ἐν τούτοις δὲν περνοῦσε καὶ τόσο καλά.

Ἡ φίλη της κυρία Γ... προσπαθεῖ νὰ τὴν παρηγορήσῃ καὶ λέει :

— Γιατὶ στενοχωριέσαι τόσο πολύ ; Ἐσὺ ἡ ἴδια δὲν ἔλεγες ὅτι ἀκαρίτης ἦταν ἕνα ζῶο ;

— Ναί, ἀλλὰ ζῶο κατοικίδιο ποὺ τὸ εἶχα συνηθίσει πειά !...

***

—Φίλε μου, λέει ὁ γιατρὸς στὸν ἄρρωστο, πρέπει νὰ κινεῖσαι..

—Ἀλλά, γιατρέ μου...

—Ἄσε με νὰ τελειώσω. Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐργασία σου νὰ κάνῃς ἕνα μεγάλον περίπατο. Τί δουλειὰ κάνεις ;

—Ἀγροτικὸς διανομεύς, γιατρέ μου !...

***

Δεκανέας. —Γιὰ νὰ θάψουν ἕνα στρατιωτικὸ μὲ μουσικὴ καὶ συνοδεία τί πρέπει νὰ ἔναι ;

Στρατιώτης. —Τί ἄλλο παρὰ πεθαμένος !...

***

—Τί δῶρο σοῦκαμε τὴν Πρωτοχρονιὰ ἡ γυναίκα σου ;

—Τίποτε. Τῆς εἶχα πῆ νὰ μοῦ κάνῃ μιὰ πίπα μὲ τὴν εἰκόνα ἀπάνω ἀλλὰ δὲ θέλησε.

—Γιατί ;

—Κατάλαβε, φαίνεται, πὼς τὴν ἤθελα γιὰ νὰ ἀηδιάσω τὸν καημό !..

σσα τρικυμισμένη καὶ ὁ τολμηρὸς Ὑδραῖος μπορεσε νὰ περάσῃ ἀπαρατήρητος ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ Γαλλικὰ πολεμικὰ καὶ νὰ ρίξῃ ἄγκυρα στὸ λιμάνι τῆς Ἰσπανικῆς πόλεως, στὴν ὁποία τὴν ἐποχὴ ἐκείνη κατοικοῦσαν πολλὲς ἀπὸ τὶς πλουσιώτερες οἰκογένειες. Ὅταν ἡ ἄλλη μέρα διεδόθη ὅτι ἦρθε καράβι Ἑλληνικὸ μὲ σιτάρι καὶ ἄλλα τρόφιμα, ἡ προκυμαία ἐγέμισε ἀπὸ πεινασμένους πολίτες. Ὁ Σαρκώσης πουλοῦσε λίγα-λίγα τὰ ἐμπορεύματά του, πέρνοντας χρήματα ἢ πολύτιμα ἀντικείμενα. Ἀπὸ ἕναν Ἱσπανὸ εὐπατρίδη, ποὺ δὲν εἶχε χρήματα νὰ πληρώσῃ, ὁ Σαρκώσης δέχτηκε γιὰ μισὸ ἀκκὶ σιτάρι, τὸν ἀριστοτογηματικὸ αὐτὸν πολυέλαιο. Ἡ χαρά του γιὰ τὸ ἀπόκτημα αὐτὸ ἦταν μεγάλη καὶ εἶπε στοὺς ναῦτες του.

— Τώρα πιὰ θὰ μπορέσω νὰ ξεπληρώσω τὸ τάμα μου στοὺς Ἁγιους Ταξιάρχες τῆς Σύμης !

(Ὁ Ὑδραῖος πλοίαρχος, τὴν περασμένη χρονιά, περνώντας κοντὰ ἀπὸ τ' ἅγια περάλια τῆς Σύμης, κινδύνεψε νὰ ναυαγήσῃ καὶ τότε εἶχε τάξει, ἂν ἐγλύτωνε, νὰ φέρῃ ἕνα βαρύτιμο ἀφιέρωμα στὸ ἄρχαιο μοναστῆρι τοῦ νησιοῦ αὐτοῦ, ποὺ ὁ τροῦλος του φαινόταν πέρα...)

Ἀφοῦ λοιπὸν ξεπούλησε τὰ ἐμπορεύματά του ὁ Σαρκώσης, μὲ τὸ καράβι του φορτωμένο ἀσήμι καὶ χρυσάφι, μὲ τὸν ὡραῖο πολυέλαιο στὴν καμπίνα του, σήκωσε πάλι ἄγκυρα, ξέφυγε τὴν προσοχὴ τῶν Γάλλων καὶ γλύστρησε στὸ πέλαγος. Ὅπως πάντα, ἔτσι καὶ τὴ φορὰ αὐτή, ἡ τύχη τόνε βοηθοῦσε καὶ ὁ ἀγέρας του ἦτανε πρίμος...

Ἔξαφνα, τὴ δεύτερη μέρα, ἐκεῖ ποὺ βρίσκονταν ἀντίκρυ σ' Ἀλγερινὰ παράλια, ἕνα μαῦρο καράβι φάνηκε στὸν ὁρίζοντα, μὲ τὴν πλώρη καταπάνω τους. Ὁ καπετὰν Σαρκώσης ἔβαλε στὸ μάτι του τὸ κανονάκι.

— Κουρσάροι ! ἐμουρμούρισε στὰ δόντια του. Καὶ σηκώνοντας τὴ φωνή, διέταξε τοὺς ναῦτες του νὰ ἑτοιμάσουν τὰ τρομπόνια τους καὶ τοὺς μπαλντάδες τους καὶ ν' ἀνοίξουν τὶς μπουκαπόρτες τῶν κανονιῶν.

Στὸ ἑπόμενο φύλλο θὰ διηγηθοῦμε τὴ συνέχεια καὶ τὸ τέλος τῆς ἱστορίας αὐτῆς.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΙΔ΄

Πῶς ἔμαθε ἱσπανικὰ ἕνας φιλόδοξος. Τὶ κατεβρόχθιζε ὁ «Βασιλεὺς Ἥλιος». Βασιλικὴ λεπτότης. Γιὰ νὰ μὴν πειράζῃ τὸν Αὐλάρχη του. Πῶς ἀναγκάστηκε νὰ φορέσῃ τὴν ταινία τοῦ Μεγαλεσταύρου. Λουδοβίκος ΙΔ΄ καὶ Μποσουέ.

Ὁ μέγας βασιλεὺς τῆς Γαλλίας Λουδοβίκος ΙΔ΄ ρώτησε μιὰ μέρα ἕναν ἀπὸ τοὺς αὐλικούς του, ὁ ὁποῖος φημιζόταν γιὰ τὴν μεγάλη του φιλοδοξία :

— Ξέρετε ἱσπανικά ;...

— Ὄχι, Μεγαλειότατε...

— Ἔ, τότε, τόσο τὸ χειρότερο γιὰ σᾶς ! ἀπήντησεν ἁπλῶς ὁ βασιλεύς.

Ὁ αὐλικὸς ὑπέθεσεν ὅτι ὁ βασιλεὺς τὸν ρώτησε ἂν ξέρει ἱσπανικὰ σκοπεύοντας ἴσως νὰ τὸν διορίσῃ πρεσβευτὴ στὴν Ἱσπανία. Μὲ τὴν ἐλπίδα αὐτή, ἔπεσε μὲ τὰ μοῦτρα στὴ μελέτη τῆς Ἱσπανικῆς γλώσσης, κι' ἔτσι ὕστερ' ἀπὸ λίγον καιρὸ τὴν ἤξερε νεράκι. Ἡ πρώτη του δουλειὰ τότε ἦταν νὰ ζητήσῃ ἀκρόαση ἀπὸ τὸν βασιλέα.

— Μεγαλειότατε, τοῦ εἶπε ὅταν βρέθηκε ἀπέναντί του, ἔμαθα ἱσπανικά !

— Ξέρετε τόσο καλὰ τὴν γλῶσσα αὐτὴ ὥστε νὰ μπορῆτε νὰ συνεννοεῖσθε μὲ τοὺς ἱσπανούς ;

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε !

— Σᾶς συνιστῶ τότε νά... διαβάσετε τὸν Δὸν Κιχῶτο στὸ πρωτότυπο !...

***

Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ΄ ἦταν τρομερὸς φαγᾶς. Μία ἀπὸ τὶς κυρίες τῆς τιμῆς τῶν Ἀνακτόρων του ἀναφέρει σχετικῶς στὰ « Ἀπομνημονεύματά» της, ὅτι κάποιο μεσημέρι παρηκολούθησε τὸ βασιλέα στὸ φαγητό του καὶ τὸν εἶδε νὰ τρώγῃ τὰ ἑξῆς κατὰ σειρὰ φαγητά : τέσσερα βαθειὰ πιάτα γεμάτα σούπα, ἕναν φασιανὸ ὁλόκληρο, μιὰ πέρδικα, ἕνα μεγάλο πιάτο σαλάτα, δυὸ μεγάλες φέτες ζαμπόν, ἀρνὶ μὲ σκόρδο, ἕνα πιάτο γλυκό, φρουῦτα καί, τέλος μερικὰ αὐγὰ σφιχτά...

***

Ἕνα ἀπὸ τὰ μεγαλύτερα προτερήματα τοῦ Λουδοβίκου, ἦταν ἡ ἐξαιρετικὴ λεπτότης του. Ἰδοὺ ἕνα σχετικὸ ἀνέκδοτο :

Μιὰ μέρα, ἐνῶ κουβέντιαζε μὲ διαφόρους αὐλικούς του, τοὺς ἀνήγγειλεν ὅτι θὰ τοὺς διηγεῖτο μιὰ πολὺ ἐξυπνη ἱστορία. Ἡ ἱστορία ὅμως τὴν ὁποίαν τοὺς διηγήθηκε κάθε ἄλλο ἦταν παρὰ ἐξυπνη, κι' ἔ σι κανένας ἀπὸ τοὺς ἀκροατὰς δὲν γέλασε. Ὅταν ὁ βασιλεὺς ἐτελείωσε τὴ διήγησή του, ὁ μέγας σταυλάρχης του Λεγκράν ἔφυγε ἀπὸ τὸ δωμάτιο γιὰ νὰ ἐκτελέσῃ κάποια ὑπηρεσία. Τότε, ὁ Λουδοβίκος, γυρίζοντας πρὸς τοὺς αὐλικοὺς εἶπε :

— Κύριοι, ἀκούσατε ὅτι ἡ ἱστορία ποὺ σᾶς διηγήθηκα ἦταν ἠλίθια, καὶ δὲν εἴχατε δίκιο ! Ὅταν ἔφθασα στὸ τέλος ὅμως ἀντελήφθην ὅτι μία φράσις—ἡ πιὸ ἔξυπνη τῆς διηγήσεως—θὰ ἔδιγε ἴσως προσωπικῶς τὸν κ. Λεγκράν. Καὶ γι' αὐτὸ προτίμησα νὰ μὲ περάσετε γιὸ βλάκα, παρὰ λέγοντάς την νὰ πειράξω τὸν πιστό μου αὐτὸν φίλο !...

***

Ὁ Λουδοβίκος ΙΔ΄, ὅταν ἦταν μικρὸς δὲν ἤθελε μὲ κανένα τρόπο νὰ φορῇ τὴν ταινία τοῦ Μεγ λοσταύρου. Ὁ παιδαγωγός του στρατάρχης ντὲ Βιλεροῦα, βλέποντας ὅτι μὲ τὶς παρακλήσεις δὲν ἔκαμε τίποτα, κατέφυγε στὸ ἑξῆς στρατήγημα. Ἀπευθυνόμενος μιὰ μέρα, στὸν ὁδελφὸ τοῦ μικροῦ βασιλέως, τὸν ἀπεκάλεσε «Μεγαλειότατο». Ὁ μικρὸς βασιλεὺς ὅμως τότε ἐξεμάνθη.

— Ἐγὼ εἶμαι ὁ βασιλεὺς ! ἐκραύγασε.

— Ἐὰν εἶσθε βασιλεύς, ἀπήντησεν ὁ παιδαγωγός, θὰ φορούσατε τὴν ταινία σας !

Ὁ Λουδοβίκος τότε ἔτρεξε νὰ φορέσῃ τὴν περίφημη ταινία του καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη δὲν τὴν ἔβγαλε πλέον ἀπὸ πάνω του.

***

Κάποιος αὐλικὸς τοῦ Λουδοβίκου ΙΔ΄, ὁ κ. ντὲ Καμπραί, ἐδημοσίευσε κάποτε μιὰ μελέτη του σχετικὴ μὲ τὴ θρησκεία. Ὁ μέγας φιλόσοφος καὶ θεολόγος τῆς ἐποχῆς Μποσουὲ ἐξεμάνη μόλις τὴν ἐδιάβασε καὶ ἐπετέθη δρμιτάτα ἐναντίον τοῦ αὐλικοῦ, διαμαρτυρόμενος γιὰ τὴν ἀσεβειά του.

— Καὶ ἐὰν ἐγὼ ὑποστήριζο τὸν κ. ντὲ Καμπραί, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα ὁ βασιλεύς, τί θὰ ἔκανες ;

— Ἁπλούστατα : Θὰ διεμαρτυρόμην διπλᾶ ! ἀπήντησεν ὁ φιλόσοφος.